

Arrest

nr. 121 418 van 25 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 26 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 2 december 2013 werd de bestreden beslissing aan verzoeker betekend.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. LANDUYT en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 september 2010 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 20 juli 2011 weigerde het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) aan verzoeker de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) tegen deze beslissing.

Op 22 november 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 16 januari 2012 werd te Kortrijk, onder een bijlage 3, een attest van inontvangstneming afgeleverd.

Bij arrest nummer 70 995 van 1 december 2011 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus

Op 23 januari 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 1 maart 2012 werd de aanvraag tot het verkrijgen van een C- kaart in hoofde van verzoeker geweigerd.

Op 29 maart 2012 weigerde het CGVS wederom de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 18 juni 2012 legde verzoeker te Harelbeke een verklaring van wettelijke samenwoning af, met mevrouw C, van Belgische nationaliteit.

Op 19 juni 2012 diende verzoeker, onder een bijlage 19ter, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner.

Bij arrest nummer 83 880 van 26 juni 2012 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van het CGVS van 29 maart 2012.

Op 11 december 2012 weigerde verweerder het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (bijlage 20). Hiertegen diende de verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Bij arrest nummer 103 508 van 27 mei 2013 verwierp de Raad het beroep tegen deze beslissing.

Op 4 juni 2013 diende verzoeker nogmaals een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner.

Op 26 november 2013 weigerde verweerder, opnieuw het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (bijlage 20).

Dit betreft thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.06.2013 werd ingediend door:[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat ze arbeidsongeschikt is van 1 juli 2008 tot 31 juli 2024. Uit het voorgelegde attest van arbeidsongeschiktheid blijkt dat ze van maart 2013 tot en met augustus 2013 een gemiddeld maandelijks inkomen had van 1020,67€. Men kan niet stellen dat het hier om een inkomen gaat dat toereikend is. Immers, de armoederisicogrens in België bedraagt 1000 euro voor een alleenstaande. Gezien de Belgische onderdane hier amper boven zit is onvoldoende bewezen dat ze voldoet aan de hierboven gestelde voorwaarden inzake de bestaansmiddelen.

Tevens werden er inkomsten uit interimarbeid van enkele maanden van betrokkene zelf voorgelegd. Echter, gezien het hier interim-arbeid betreft, gekenmerkt door de eenvoudige wijze van stopzetting en bepaalde duur van tewerkstelling, en het feit dat er slechts van een aantal maanden bewijzen werden voorgelegd, zijn deze bewijzen onvoldoende om aan te tonen dat er aan de gestelde voorwaarden betreffende de bestaansmiddelen voldaan is.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, § 1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel “met betrekking tot asiel” (*sic*) de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40, 42*bis* en 52 van de vreemdelingenwet.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt: *“De enige motivering is dat de partner van mijn verzoeker onvoldoende inkomsten heeft. Men stelt in de bestreden beslissing dat haar gemiddeld inkomen van maart 2013 tot augustus 2013 1.020,67 € per maand is en dat dit onvoldoende is. Dat dit onjuist is. Dat men enkel de tegemoetkoming van de mutualiteit (in casu Liberale Mutualiteit) in rekening brengt en trouwens niet correct wordt weergegeven. Dat de Liberale Mutualiteit voor de periode 01.01.2013 tot 30.11.2013 de som van 10.650,62 € voor elf maand. Er moet rekening gehouden worden met het feit dat de partner van mijn verzoeker haar dagbedrag vermindert gedurende de dagen dat mijn verzoeker werkt en zij geen gezinshoofd is. Daarenboven moet haar inkomen moet aangevuld worden met een integratietegemoetkoming van 1.061,26 € per jaar, hetgeen neerkomt om een inkomen van maandelijks meer dan 1.200 €. Bewezen inkomsten. Dat dus 120 % van het leefloon, dat een inkomstenvereiste is, dus gehaald wordt.*

Dat bovendien geenszins rekening gehouden wordt met het feit dat mijn verzoeker - weliswaar via interim - nagenoeg dagelijks heeft gewerkt en eigenlijk een fulltime betrekking heeft.

Uit samenlezing van deze bewijsmiddelen kan er niet getwijfeld worden dat mijn verzoeker wel degelijk aan de criteria voldoet.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710, RvS 24 februari 2005, nr. 141.180). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn verzoekschrift waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt geenszins aangetoond. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt verder onderzocht worden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat verweerder niet met het juiste maandelijkse inkomen van de Belgische wettelijke partner van verzoeker rekening gehouden. Bij zijn verzoekschrift legt hij een stuk voor van de liberale mutualiteit van 10 december 2013 waaruit blijkt dat zij 1.650,62 euro ontving voor 11 maanden. Hij legt bijkomend nog een stuk voor waaruit blijkt dat de wettelijke partner van verzoeker geniet van een integratietegemoetkoming van 1061,26 euro per jaar. Hij meent bijgevolg dat wel voldaan is aan de vereiste inkomsten van 120% van het leefloon.

De Raad stelt vast dat de stukken waarnaar verzoeker verwijst teneinde de vereiste minimale bestaansmiddelen aan te tonen, pas bij het verzoekschrift werden gevoegd. Hieruit blijkt dat verweerder geen kennis had van deze stukken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Daar de Raad zich in het kader van zijn wettigheidstoets moet plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*), kan hij deze laattijdig voorgelegde stukken niet in zijn beraad betrekken.

Waar verzoeker tevens ingaat op de inkomsten van verzoeker zelf die, ondanks zijn interim tewerkstelling, wel bijna een fulltime tewerkstelling heeft, merkt de Raad op dat *in casu* verzoeker een wettelijk samenlevingscontract heeft met een Belgische onderdaan.

Het *in casu* toepasselijke artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Bijgevolg kan conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet enkel met de inkomsten waarover de “Belgische onderdaan” kan beschikken rekening worden gehouden. De motivering van verweerder in de bestreden beslissing aangaande de inkomsten uit interim arbeid van verzoeker, betreft bijgevolg een overtollig motief.

Uit de door verzoeker voorgehouden argumenten kan niet worden besloten dat hij aan de criteria voldoet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aanvaard.

Verzoeker heeft de aangevoerde schendingen van de artikelen 40, 42bis en 52 van de vreemdelingenwet niet *in concreto* toegelicht, minstens komt zijn uiteenzetting aangaande deze aangevoerde schendingen overeen met die ter adstruering van de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aangezien uit het bovenstaande blijkt dat de aangevoerde schending van deze laatste twee wettelijke bepalingen niet kon worden aangenomen, is de aangevoerde schending van de artikelen 40, 42bis en 52 van de vreemdelingenwet zo niet onontvankelijk, dan minstens ongegrond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende maart tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU